ГОЛОС НА ПЕНЕРА --- СВІДОЦТВО КЛЯСОВОЇ СВІДОМОСТИ РОБІТНИКА.

Слово до укр. робітників-виборців північного Вінніпеґу.

Лише шість днів ділить нас від дня виборів.

Вже тепер кождий український робітник в північнім Вінніпеґу, що має право голосу, повинен ясно здати собі справу, як він має поступити в день виборів.

Перше всего кождий робітник-виборець не повинен бути байдужним до виборів, коли є його власний робітничий кандидат. Байдужність буде лише ознакою слабости клясово свідомого робітництва. Тому за всяку ціну треба кождому робітникови, що має право голосу, взяти участь у виборах.

Дальше, кождий клясово свідомий робітник повинен віддати свій голос лише на тов. Якова Пенера, кандидата "Робітничого Союза". "Робітничий Союз" складаєть ся з членства чотирох найбільших робітничих орґанізацій в північнім Вінніпеґу і як такий є одинокий компетентним говорити в імени робітництва північного Вінніпеґу і ставити кандидата в сій части міста. Кандидат "Робітничого Союза" — се твій, товаришу робітнику, кандидат. Тому хай в день виборів кождий клясово свідомий робітник не лише сам віддасть голос на свого товариша робітника в особі Якова Пенера, але хай постараєть ся також, щоби се зробив і його знакомий та сусід і взагалі кождий робітник, якого він знає.

Злочином є для робітника віддати голос на котрогось иншого кандидата тоді, коли є його власний кандидат. Кождий голос, відданий на тов. Пенера, кандидата "Робітничого Союза", буде свідчити про клясову свідомість і солідарність робітників північного Вінніпеґу.

Тому в день виборів віддаймо всі як один свої голоси на кандидата "Робітничого Союза" **тов. Якова Пенера!**

ЛЄНІН ПРО НОВИЙ КУРС ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В СОВІТСЬКІЙ РОСІЇ.

На зїзді політпросвітів в Москві виголосив Лєнін промову такого змісту:

"Товариші, я маю намір присвятити сей доклад новій економічній політиці і завданям політпросвітів, як я їх розумію, в звязку з сею політикою. Мені здаєть ся, що дуже неправильно обмежувано доклади інформаціями, що загалом діеть ся в партії або в совітській републиці. Зовсім не відкидаючи користи такої інформації і не відкидаючи користи нарад над усякими питанями і над усім прочим, я всеж таки бачу, що головним недостатком в роботі більшости наших зїздів є недостача прямого, безпосередного звязку з сими практичними завданями, які стоять перед зїздом. Про сі недостатки мені хочеть ся говорити в звязку з новою економічною політикою і з причини нової економічної політики.

Про нову економічну політику я буду говорити в коротких і загальних чертах. Подавляюча більшість з вас, товариші, комуністи і не дивлячи ся на ранну молодість деяких з вас, комуністи, що виповнили велику працю в нашій загальній політиці в перші роки нашої революції. Як ті, що виповнили ту працю, ви не можете не бачити, який різкий поворот зробила наша радянська влада і наша комуністична партія, коли перейшла до сеї економічної політики, яку називають новою у відношеню до попередної нашої політики, а по суті в ній більше старого, як у попередній нашій економічній політиці. Чомуж се так? Тому, що наша попередна економічна політика, коли не можна сказати: рахувала (ми в тій обстанові загалом мало рахували), то до певної міри пропонувала безпосередний перехід зі старої російської економіки до державної продукції і поділу на комуністичних основах. Коли пригадати нашу попередну економічну літературу, коли пригадати, що писали комуністи перед захопленем влади в свої руки в Росії або в короткому часі по захопленю влади, наприклад з початку 1918 р., коли перший політичний удар в стару Росію покінчив ся успіхом, коли була створена радянська република, коли з імперіялістичної війни, хоч і в обезформленому виді, та всетаки Росія вийшла з меншими дефектами, аніж якби вона була продовжувала, слухаючи імперіялістів і меншевиків з есерами, обороняти батьківщину, — то ми побачимо, що в перший період, коли ми тільки що скінчили перше діло будівництва радянської влади і тільки що вийшли з імперіялістичної війни, ми про наші завданя економічного будівництва говорили о много осторожнійше і оглядніше, як у другій половині 1918 року і протягом цілого 1919 року і цілого 1920 року. Якщо не всі з нас були в той час активними робітниками партії в радянській владі, то вони на всякий випадок могли би познайомити ся і, мабуть, познайомили ся з такими рішеними, як рішеня Всеросійського Центрального Виконавчого Комітету в кінци цвітня 1918 р., рішеня Центрального Комітету 29. цвітня 1918 р., які вказували на необхідність рахувати ся з селянською економікою, підносили ролю державного капіталізму в соціялістичному будівництві і підчеркували значінє індивідуальної, одиничної відповідальности в справі управи краєм всупереч від політичних завдань будівництва влади і завдань военних.

В початку 1918 року ми числили на сей період, коли можливе буде мирне будівництво. По заключеню берестейського мира небезпека, здавало ся, відійшла і можна було приступити до мирного будівництва. Та ми завели ся.

В 1918 році на нас ринула справжна военна небезпека разом з чехословацьким повстанем і початком громадянської війни, яка затягнула ся до 1920 року. В части під впливом ринувших на нас военних завдань і сего, на зверх безвихідного положеня, в якому находила ся тоді република, під впливом тих а може бути і инших обставин, про які тепер не час говорити, ми зробили ту помилку, що порішили перевести безпосередний перехід до комуністичної продукції і поділу. Ми рішили, що селяни по розверстці дадуть нам відповідну скількість збіжа і ми розділимо його по заводах і фабриках і вийде у нас комуністична продукція і поділ. Не можу сказати, що так нами означено і ми наглядно такий плян собі поставили, але приближно ми в тому досі працювали. Се, на жаль, факт. Я говорю на жаль, тому, що дуже довгий дослід привів нас до переконаня помилковости того будівництва, суперечного тому, про що ми раньше писали, про перехід від капіталізму до соціялізму, до переконаня, що не перейшовши через період соціялістичного підрахунку і контролі, підойти хочби до низшої степені комунізму не можна.

В теоретичній літературі, начинаючи з 1918 року, коли завдане обнятя влади стало і було большевиками перед цілим народом відкрите, в нашій літературі ясно підчеркувано, що необхідний є скомплікований перехід від капіталістичного господарства через соціялістичний підрахунок і контролю хочби до одного ступеня комуністичного громадянства. Се було нами в роді того, що призабуто, коли довело ся в огнях громадянської війни робити необхідні кроки в будівництві. Наша нова економічна політика по своїй суті складаєть ся з того, що ми в тому прийомі потерпіли велике пораженє і почали переводити стратеґічний відступ: поки нас зовсім не розбили, відступимо і перестроїмо все на ново, але сильнійше. Нема сумніву, що ми потерпіли економічне пораженє на економічному фронті і те пораженє дуже тяжке і ми зовсім свідомо видвигаємо питанє про нову економічну політику.

Очевидно немала частина товаришів попаде в пригноблений, майже панічний стан; з нагоди відступу ті люди начнуть віддавати ся панічним настроям. Се неминуча річ. Бож, коли відступала червона армія, вона начинала свою побіду з того, що втікала перед ворогом і кождий раз на кождому фронті ми сей панічний період у деяких людий обсервували. Але за кождим разом і на колчаківському фронті, і на фронті Денікіна, і на фронті Юденіча, і на фронті Врангля, і на польському фронті, кождий раз оказувало ся, що після того, як нас раз або більше разів добре набили, ми оправдували пословицю, що "за одного битого, двох небитих дають". Будучи один раз битими, ми начинали поступати поволи, систематично, осторожно.

Розуміеть ся, завдане на економічному фронті далеко труднійше, аніж завдане на военному фронті, але загальна заходить схожість тих елементарних начерків стратеґії. На економічному фронті з усилями переходу до комунізму, ми весною 1921 року потерпіли пораженє більш серіозне, чим якенебудь поражене раньше нам нанесене Колчаком, Денікіном, чи Пілсудским, пораженє виражене тим, що наша господарча політика в своїх верхах оказала ся відорвана від низів і не дала сего підйому продукційних сил, який був назначений в програмі нашої партії, як основне і невідкличне завдане. Розверстка на селі і початки комуністичного будівництва в місті — ся політика перешкаджала підйомови продукційних сил і оказала ся основною причиною глибокої економічної і політичної крізи, яку ми стрінули весною 1921 року. Ось чому прийшло до того, що з точки погляду нашої загальної політики не можна назвати нічим иншим, як сильним пораженем і відступом, при чому, як і наші відступи в червоній армії, не можна назвати, що був се відступ в повному порядку на раньше приготовлені позиції. Правда, позиції були раньше приготовлені. Се можна провірити, коли порівнаємо постанови нашої партії весною 1921 року, з помянутим мною цвітневим порішенем 1918 року. Позиції були приготовлені раньше, але відступ на ті позиції відбув ся, а в богатьох місцях на провінції відбуваеть ся і зараз в дуже великому і навіть завеликому безпорядку.

"Маневри" польських уланів.

В с. Радча, п. Станиславів, розкватирував ся відділ уланів під проводом ротмістра Ґурґелі. Улани вигнали в ночі селянську худобу зі стаєнь, били господарів прикладами, копали ногами. Цілу ніч були зойки і крики в селі, начеб Татари напали. Війт Остапяк пішов до команданта з жалобою. Командант довідавши ся, що війтом є Українець, закричав: "Jak śmie Ukrainiee być wójtem?" На другий день сей командант домагав ся у старости, щоби його скинути з війта. До хати Василя Шептури завели улани коня на цілу ніч. Ціла родина мусіла спати на печі. Так само в хаті Олени Демчук ночували коні. Василя Ярмака і його жінку Марію і Федя Яцкова били вояки в страшний спосіб, копали ногами і т. д. Рітмайстер Ґурґель роздавав між військо і селян війтову худобу, побив Онуфрія Кацебу за се, що сей не позволив грабити своє сіно.

Селяни, що перебули не одно, оповідають, що такого війська, як сей відділ, ще не було в селі.

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісти".

КОНСКРИПЦІЯ В СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ.

(Вісти подані за львівським "Впередом".)

ЗОЛОЧІВЩИНА.

Село Трудовач. Зараз після невдачної конскрипції на село наложено контрибуцію у висоті 10 сотнарів пшениці, по наказу команданта жандармерії в Ґологорах Щура. Треба додати, що се село крайно убоге, знищене війною і податками.

БОБРЕЧЧИНА.

В селі Отиневичі розміщено військо з машиновими крісами. Жовніри побили Степана Гамкала, Данила Клімковича і Демка Чвака. Михайла Барнася ограблено і побито. Жандармерія била всіх членів громадської ради за відмову конскрипційних зізнань. Цікаве є, що всі римокатолики записали ся Українцями, хоч поручник лютив ся і грозив арештом.

В с. Молодниче арештовано в звязку з конскрипцією пароха Ярослава Глинського і відставлено до Ходорова. Селянина Шндловського били жандарми за відмову зізнань.

В с. Бортниках арештовано пароха Івана Яськова за мниму протиконскрипційну аґітацію в церкві.

СНЯТИНЩИНА.

В с. Красноставці ограбило військо майже всіх селян. У селянина Михайла Мандяка взяли 100 кґ. пшениці, 250 кґ. вівса, 12 штук дробу, у Івана Непюка безплатно забрано телицю, у Семена Кантимира розбито в ночі двері і забрано 3 кожухи і 3 звої полотна. У Демяна Пішака заграблено 5000 марок і 100 кґ. пшениці. З села вивезено богато збіжа.

ЗБАРАЩИНА.

В с. Лубянки вищі покарані за опір проти конскрипції Іван Славута на 5000 м., Чепіль Семко, Гаврилюк Степан, Павлишин Данило, Сениця Дмитро, Вербицький Андрій, Твердий Томко, Гаврилюк Гнат, Серешуля Андрій, Козар Паранька, Самотіс Дмитро, Козар Михайло і Бочар по 1.500 марок.

В с. Добромірка наложено 10.000 мп. кари на Луця Іщука і Степана Олійника.

КАЛУЩИНА.

Від часу як в с. Верхня убито конскрипційного комісара Струтельского, в Калущині панує нечуване положенє. Не тільки на село Верхню, але й на сусідні села наложено контрибуцію. Село Неґівці зложило 12 сотнарів збіжа, 100 сотнарів бараболі, 21 сотнарів вівса, 100 курок, 100 бохонців хліба, окрім того безліч набілу і т. д. На писара Михайла Микитинського напало 5 кавалеристів, побивши перед тим його жінку і 14 літну доньку. Коли батько вставив ся за своєю донькою, жовніри кинули ся на нього і почали бити палицею. Били в такий спосіб, що один штовхав дулом кріса в груди, другий бив прикладом по плечах, двох палицями по голові, а один стояв з боку з крісом. Жовніри поломали приклади крісів і палиці. Коли опісля жовніри чванили ся перед поручником своїми вчинками, то командант сей сказав: "To było za mało. Czemuście mu nie dali jeszeze dwadzieścia pięć?" У сего самого Михайла Микитинського ограбило військо сотнар вівса, 7 штук гусий, 12 курий, 1 сотнар яблок і богато дорогої посуди. Все се тільки один епізод із страшної драми яку переживає зараз Калущина.

Слідча влада арештувала в калуському повіті трох академиків в звязку з убійством сего комісара.

Голос французької преси.

"L'Ere Nouvelle" в телеґрамі з 12. жовтня с. р. зі Львова доносить: "Польські власти у Східній Галичині, бажаючи поставити держави антанти перед доконаним фактом, зарядили в сій країні переведенє перепису, якого формулярі містять, між иншим, рубрику про політичну приналежність. Ті власти примушують мешканців заявляти себе горожанами польської републики. Наслідком опору українського населеня, відбувають ся в цілому краю масові арештованя при помочі висланого війська".

ЛЬВІВ.

Вівторок, дня 25. жовтня арештовано і відвезено до поліційних арештів при вул. Яковича директора "Взаїмної Помочі українського народного учительства" інсп. Івана Ліщинського, за те, що відмовив ся від підписаня конскрипційної листи.

РОГАТИНЩИНА.

В с. Вербилівці арештовано свящ. Степана Городецького "за протиконскрипційну аґітацію". Арештовано також 70 літного старика під замітом державної зради. В с. Данильче побили жовніри в звірський спосіб Миколу Білика і Петра Татиґу. У Миколи Білика, крайно убогого селянина, забрано корець пшениці і корець жита, запрацьовані денним зарібком. У Якима Чачурия ограблено 4 кірці муки і богато дробу. У свящ. П. Смика забрали жовніри свиню і богато збіжа. Взагалі за опір в конскрипції вивезено з села 15 возів людського майна.

БІБРКА.

В Бібрці перевели комісарі конскрипцію проти волі населеня. Арештовано Осипа Чемеринського, Михайла Козакевича, Ліщинського з Чорного Острова. Польський офіцир побив Володимира Коцюмбаса. На Івана Коцюмбаса наложено 1200 марок кари.

ЛЬВІВ.

Дня 24. жовтня арештувала поліція гром. Михайла Стефанівського, майстра сдюсарського. За опір проти конскрипції засуджено його на 1800 м. кари і посаджено в арештах "за політичну демонстрацію" між злодіями і бандитами. Тюремна сторожа не допускає для арештованих харчів і поводить ся з ними в некультурний спосіб.

Арештовано також гром. Масюкову.

ЗБАРАЩИНА.

В с. Лубянки вищі арештовано за опір проти конскрипції Степана Гаврилюка, Семка Чепіля та Івана Славуту. Дня 21. жовтня напали жандарми на селян, що вертали із засіданя в справі "Народного Дому" і побили в страшний спосіб Івана Козака, Дмитра Ґалещука і Івана Славуту, голову "Народного Дому". Селянина Івана Славуту засуджено на 10 тисяч марок кари. В цілім селі заплатило 250 осіб по 1.500 мп. контрибуції. Чотирох найбіднійших, що не могли заплатити кари, Барилюка, Мулика, А. Ґреся і Марію Передок замкнено до тюрми. В с. Глубічку арештовано Таращука і Лисогора. В с. Іванчанах наложено на учителя Шафранського 10 тисяч марок кари.

ЧОРТКІВ.

На приказ старости Владислава Топольніцкого покарано дальше за за відмову від конскрипції свящ. Іллю Кливака гривною 1.800 мп.; проф. Андрія Пепенюка так само; Заряд "Бурси УПТ." (філія) за зволікане карою 600 мп. Всї зголосили рекурс. Дня 22. жовтня покарало староство сліпця Максима Штокала з Білого семидневним арештом за відмову від конскрипції. Тому що з ним пішла його видюча жінка — кару перенесено на неї, за мужа. Щойно опісля випущено її за зложенем 600 мп. кари.

СНЯТИНЩИНА.

В м. Снятині розташувала ся дивізія 6. полку уланів. На місто наложено високу контрибуцію, з чого двох господарів заплатило по 10.000 мп., двох по 6.000 мп., пятьох по 5.000 мп., одинайцятьох по 4.000 мп., двайцять двох по 3.000 мп., сімнайцятьох по 2.000 мп., чотирох по 1.000 мп. і кількадесятьох господарів заплатило кару нище 1.000 мп. Окрім сего мусіли зложити господарі великі маси збіжа, скоту і дробу. Командант дивізії сам назначував контрибуції і видавав картки. За Прутом ограбило військо у Дмитра Бордука богато меду, тютюну і збіжа, напавши на дім в ночі; у Онуфра Ткачика забрано овес, у Анни Бордун мід, кури і збіже, у Андрія Куравського богато ременю і курий, у Миколи Бордуна деякі дорогі річи, у Дмитра Бордуна збіже.

В с. Микулинці переводжено контрибуцію за опір проти конскрипції в сей спосіб, що оголошено роздачу цукру, зібрано гроші на цукор, які віддано конскрипційній комісії а за цукор мусів народ платити другий раз. — В с. Залуче командант Данцевич записував собі дати в свойому нотесї.

КАЛУЩИНА.

В с. Студінка жандарми закували в ланци Йосифа Бульбана за се, що не хотів подати свойого прізвища при переписї. Мати Бульбана, побачивши закованого сина, почала плакати, тоді жандарм закував разом матір і сина. Так передержано їх цілу ніч і відставлено до Калуша, де замкнено їх в арешті. Теодора Павлюка били жандарми 13. жовтня в лице. В подібний спосіб переведено перепис в с. Слобідці, Підгірках, Вістові і Кудлатівці.

ДОЛИНЩИНА.

В с. Туря мала населенє відмовило ся від конскрипції та скрило ся в полях і лісах. Конскрипційний комісар зрік ся своїх обовязків. Жандарм побив Анну Ящур і під баґнетом погнав до канцелярії виповнити конскрипцію. Той самий жандарм побив Василя Дідоху і Василя Слободяна та замкнув на 6 днів до арешту.

РОГАТИНЩИНА.

В с. Козарі комісар перевів конскрипцію сам, записавши Поляками Українців і Жидів (Давида Гельфмана). Але ціла праця комісара пропала на марне, бо "хтось" викрав в ночі виповнені аркуші з канцелярії і мимо ревізії у писаря Салїми, аркушів не найдено і досі. Село Козарі болючо відчуло втрату аркушів, бо за се не видано для села приділу нафти.

В с. Стратинь арештовано за відмову конскрипційних зізнань М. Атаманчу, Д. Луціва, І. Кліпалу, М. Яснишина, Д. Короля І. Галая, С. Валька, С. Розладівського, Анну Горбуль і Анну Ґузар. Село Дібренів ограблено до тла.

БОГОРОДЧАНЩИНА.

На конскрипційних комісарів назначило тутешнє староство головно учителів(льок), не виключаючи й Українців. Коли деякі з останних відмовили ся, староста, вказуючи їм якийсь обіжник шкільної кураторії, змушував до принятя сего занятя загрозою виточеня дисціплінарного доходженя. До контролї над кождим комісарем Українцем приділено все якогось писарчука Поляка зі староства, суду і т. п. Наслідком сего школи в деяких громадах вже цілі тижні замкнені. В громаді Манява не хотів народ йти до конскрипції, аж жандармерія зігнала всіх до громадського уряду. Відти одначе зараз люди розійшли ся. В слідуючих днях зганяли до конскрипції ледви по 2—5 людий денно. Про горожанську приналежність конскрипційні комісарі таки не питали, а самі вписували "польська". Так було в с. Манява, Кричка, Кривець, Раковець, Заріче, Росільна, Жураки, Богородчани, Лисець, Горохолина, Солотвина і т. д.

ЧОРТКІВ.

В Чорткові польська влада наложила 1.800 марок кари на Андрія Соробея за се, що він три рази заявив: "Не признаю ся до польського горожанства. Я горожанин Східної Галичини". Проти сего засуду внесено рекурс.

БОБРЕЧЧИНА.

В с. Городиславичі все населенє спротивило ся конскрипції. Командант жандармерії загрозив, що всіх стрілятиме як собак і тоді вислано в село військо. Ціле село заявило одноголосно, що не признає польського горожанства тільки уважає себе горожанином Східної Галичини. Громадська рада вислала до конскрипційного комісара своїх мужів довіря, які мали контролювати переведенє перепису. Командант Біґіньскі усунув тих невигідних йому мужів довіря і назначив инших анальфабетів, які були тільки пасивними свідками всіх надужить. Комісарі виповнили всї аркуші без відома і проти волї населеня, підписавши їх власноручно.

РОГАТИНЩИНА.

Село Пуків се одно з тих сіл, що найбільше потерпіли від надужить в часї конскрипції. Дня 15. жовтня обсадив баталїон війська село, окружив навкруги як в бою і почав стрілянину на село, з якого все населенє втікло до ліса, залишивши в хатах тільки дітий. Жовніри зловили в селї 70 літного старця Данила Фелиньчина і прикували до кулемета і так продержали цілий день. Коли селяни скрили ся в лїсах, баталїон війська почав пальбу з крісів на ліс. Пізнійше кавалерія загнала ся в ліси і виловлювала селян. Командант Борецкі зловив Настю Кик, а жандарми волочили її через дорогу і по сходах на перший поверх школи, де били її в страшний спосіб. Так само побили нагайкою Сенька Шлюсара і Бандуру. Жінки, почувши в домі зойк і стогін битих селян, підняли на подвірю зойк і крик. Се розлютило жандармів, вони кинулись між жінок і побили їх. Найбільше побитий Грицько Балюк, який і досі лежить хорий і Василь Пакула, який від побоїв має щодня вибухи крови. Крадіжий, контрибуції і дрібних побоїв в сему селї і не почислити.

РУЙНОВАНЄ УКР. ШКІЛЬНИЦТВА НА ВОЛИНІ.

Українські школи на Волині, навіть ті, що були засновані ще за часів австрійської окупації, силоміць перетворюють ся на польські. А там, де людність проявила досить відпорности що до оборони рідної школи, де істнуючі поруч польські шкілки пустують, уживаеть ся всіх заходів, щоби українську школу закрити. Наприклад українську школу у Ковлї, де є понад 400 учеників, викинено з міського будинку, відведеного маґістратом для укр. школи. Почавши від 4. жовтня, наука в укр. школї не провадить ся, бо друге помешкане віднаймити годі. Опорожнений будинок вільний і досі ніхто там не приміщений.

Яка численність учнів у польських школах, які приміщують ся в щонайкращих будинках, свідчить такий факт: польська школа в Почаеві має дванайцять учнів при трох учительських силах, тоді як приватна українська школа у томуж Почаеві має двіста трийцять учнів. Чи потрібна там польська школа — говорять самі числа.

БОРОТЬБА З КОМУНІСТАМИ В ПОЛЬЩІ.

Правнича комісія варшавського сойму перед кількома днями відбула нараду в справі наглого внеску людово-народового клюбу о признане комуністичної діяльности державною зрадою. Представники міністерства справедливости вияснювали, що карні закони, обовязуючі в усіх бувших заборах, вповні вистарчають до успішного поборюваня большевизму і закомунікували, що перед кількома тижнями відбуло ся зібране прокураторів при апеляційних судах, скликане міністром справедливоси, на якому уставлено поступованя прокураторських влад проти большевизму і уділено прокураторам обширних пояснень і вказівок.

По кількагодинній дискусії принято внесок ксьондза Лютославского, щоби на пленум сойму поставити такий проект постанови:

Стверджуючи, що істнуючі карні закони дають підставу до строгого караня діяльности і комуністичної аґітації проти ладу в державі — сойм взиває уряд: 1) щоби як найенерґічнійше приказав орґанам безпеченства і прокураторам поборувати всякі прояви діяльности і комуністичної аґітації і строго карати винних на підставі істнуючих карних законів, 2) щоби приказав і потягнув до строгої відповідальности ті орґани, які через недбалість і бездільність сприятливі були би безкарности тих злочинів та потягав до відповідальности звєрхників тих орґанів, які толерували би таку бездільність.

Відносно справи, заказу допускання в межі Польщі в характері представників совітського уряду Поляків, рішено здержати ся аж до часу порозуміня з міністром закордонних справ.

З правничої комісії польського сойму

В справі закону проти комуністів, зголошеного клюбом посла Дубановича, відбула засїдане правнича комісія варшавського сойму. На тому засїданю посол Ліберман виступив проти тайного обіжника міністра судівництва. Тому що віцеміністер Румовіч, автор сего обіжника, заслонюючи ся урядовою тайною, не дав вияснень, комісія рішила візвати на засїдане самого міністра судівництва.

Що до проєкту закону проти комуністів, то навіть віцеміністер Румовіч виступив проти дубановичівців, заявляючи ся проти ухвалюваня спеціяльних виїмкових законів. Проти промовляв і посол Ліберман. Забирали ще голос посли Гжендзельскі, Гартгляс, Матакевіч, Мечковскі, Ануш, який дуже горячо боронив проєкту виїмкових законів та знаний ксьондз Лютославскі.

Внесок на ухвалене проєкту виїмкових законів перепав, але зате принято внесок ксьондза Лютославского на "найенерґічнійше нищене всіх проявів комуністичної аґітації та строгого їх караня". Проти голосували Ліберман і Гартгляс (сіоніст). Референтом на засїданях сойму буде познанський вшехполяк Сейда.

Товариші! Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісти".

В СВІДОМОСТИ НАША СИЛА!

ЧИТАЙТЕ НАЙНОВІЙШІ КНИЖКИ!

Замовляйте в редакції "Укр. Роб. Вістий" слідуючі книжки:

Фікція нації і національної независимости	.35
Робітничий співаник	.35
В кігтях розпусти (драма)	.35
Як повстала наша земля і який буде її кінець	.25
Боги	.25
Базар (драма)	.25
Фабричні розговори про економію	.25
Маркс і Енґельс про диктатуру пролетаріяту	.20
Земля обітована	.20
Марксізм і Дарвінізм	.20
Перший Буквар Комуніста	.15
Розбийте кайдани	.15
Про походженє людини	.15
Як фармер може дістати весь плід своєї праці	.15
Розмова про фізику	.15
Промова на суді Ф. Адлера	.15
Двоногий	.15
Основні засади комунізму	.15
Революційні пісні	.10
Як Галичан втягнули в контрреволюцію	.10
Що таке радянська власть і як вона будуеть ся	.10
Провідники революційного руху на Україні	.10
Добробит і инші оповіданя	.10
Страйкер (драматичний образ)	.10
Третий Інтернаціонал і його історичне значінє	.05
На чиїм боці справедливість	.05
Диктатура пролетаріяту	.05
Хто такі комуністи і чого вони хочуть	.05
Національне питанє	.05
Церква і радянська власть	.05
Конституція Радянської України	.05
Межи людиною та машиною	.05
Великий портрет Н. Леніна	.50
Серія переписних карток (16 штук, київські види)	.40
Серія карток (11 штук, революц. провідники)	.35
Ми і вони (народна драма в двох діях)	.35
Мандрівник (драматичний ескіз в одній дії)	.25

Замовленя разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard and McGregor Sts.
WINNIPEG, MANITOBA.